

Orada Bir Yerde

ENGİN TÜRKGELDI

ENGİN TÜRKGELDİ
ORADA BİR
YERDE

Can aędaş

Orada Bir Yerde, Engin Türkgeldi

© 2017, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dıőında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2017

6. basım: Temmuz 2020, İstanbul

Bu kitabın 6. baskısı 1 000 adet yapılmıőtır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Faruk Duman

Düzelti: Aylin Samancı Elmasdaę

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Arı Matbaası

Davutpaőa Cad. Emintaő Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 44009

ISBN 978-975-07-3506-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAęITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750735066

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

ENGİN TÜRK GELDİ
ORADA BİR
YERDE

ÖYKÜ

♥can

ENGİN TÜRKGELDİ, 1980'de doğdu. Üsküdar Amerikan Lisesi'nden ve Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nden mezun oldu. Öyküleri *Hayalet Gemi*, *Sarıç Öykü*, *Öykülem*, *Karahindiba Mürekkepbalığı* dergilerinde ve *altZine.net*'te yayımlandı. *Gölgeler Ordusu* adlı e-kitabı 2003'te altKitap'tan çıktı. *Bir Kitabın Eşiğinde* ve *O Yaz* adlı kolektif projelere metinleriyle katkıda bulundu. 2012'den itibaren *altZine* ve *altKitap* yayın kurulunda görev yapıyor. *Orada Bir Yerde* ilk matbu kitabıdır.

Anneme,
Babama,
Ablama,
Ağabeyime

İçindekiler

Saat Kulesinin Gölgesinde	13
Mükemmel Bir Gülüş	17
Peygamber	29
Cüceler Sarayı	35
İyi Kalpli Yolcu	45
Yemek	49
Uzaktaki	57
Kutsal	61
Endülüs Köpeği	71
İlk Görüşte Ölüm	81

SAAT KULESİNİN GÖLGESİNDE

Saat kulesi kasabanın kalbine saplanmış bir hançerdi. Kulenin dikildiği sene çıktı savaş. Köpekler o sene zehirlendi, kuyular o sene kurudu. Ve bütün kadınlar o sene dul kalacaklarını anladılar.

Bir düzine atlı subay geldi ilk önce. Askere ihtiyaç olduğunu söylediler ve tüm erkekleri alıp götürdüler. Gölgelerinin çölde kayboluşunu tüm kasabayla birlikte ben de seyrettim. İkinci sefer, boyu iki arşından uzun ve kolları kılıç savuracak kadar kuvvetlenmiş oğlanları aldılar. Son gelişlerindeyse develere, keçilere, atlara ve tabii ki altınlara el koydular. Birkaç kadın itiraz edecek oldu, “Kocan cephede aç mı kalsın istiyorsun?” deyip susturdular. Oysa kimse kocasının sağ olup olmadığını bilmiyordu. Ne postacı ne de haberci vardı artık. Mektup taşıyacak kadar sağlam her erkek askere alınıyor, çölü geçecek kadar dayanıklı her at cephede kullanılıyordu. Hükümet görevlileri askere gönderilecek adam veya el koymaya değer bir şey kalmayınca uğramaz olmuşlardı. Hepsi bir yana, kasabanın yeri öyle sapaydı ki kayıp bir kervanın veya yorgun bir seyyahın dahi yolu düşmüyordu buraya. Yine de nasıl oluyorsa arada bir kimin uydurduğu bilinmeyen bir dedikodu kasabaya yayılıyor, başı kesik bir tavuk gibi birkaç tur attıktan sonra ölüp gidi-

yordu. En yakın şehir at ile üç, deveyle yedi günlük mesafedeydi. Kumdan bir denizin ortasında mahsur kalmıştı kasaba.

* * *

Kasabanın kadınları, kulenin azabını bir an için unutup etraflarına baktıklarında başka bir dertle daralıyorlardı. Kendilerinden başka sadece yarım adamlar kalmıştı kasabada. Kötürümler, çolaklar, körler ve topallar. Onları gördüklerinde yüzleri buruşuyordu. Gidenlerin sağ salim dönmeyebileceklerini fark ediyorlar ve ruhlarının iki ihtimal arasında sıkıştığını hissediyorlardı. Ya kimse dönmeyecek ve bir zamanlar yüzlerine bile bakmadıkları bu yarım adamlara tamah etmek zorunda kalacaklardı, ya da dönenlerin kalanlardan farkı olmayacaktı: kötürüm, çolak, kör ve topal.

Öğlenleri kulenin etrafında toplanıp bakışlarını yollara düşürdüklerinde dertleşirlerdi kadınlar. Bazen içlerinden biri, “Onlardan biriyle evleneceğime kaçır giderim buralardan,” derdi.

“Nasıl?” diye sorardı öteki, “Ne deve bıraktılar ne de at. Çölü aşamadan kuma karışırın.”

“Eninde sonunda birileri gelir elbet kasabaya.”

“Kasabaya hayırlı birinin uğradığını duydun mu hiç?”

Son bir gayretle çırpınırdı konuyu açan:

“Olsun, kimse gelmesin, yine de evlenmem. Tek başıma ölü giderim daha iyi.”

“Soyumuz mu kurusun istiyorsun? Tükensin mi kasaba tümünden?”

Bu lafın üzerine susardı hepsi. Çölden gelen sıcak rüzgâr tenlerini yakardı. Saatin tiktakları yankılanırdı içlerindeki boşlukta. Birkaç gün sonra aynı sözler sanki hiç

söylenmemişler gibi tekrarlanır, sonra da çöl rüzgârında savrulurlardı.

* * *

Sene sonuna doğru, yine bir öğlen vakti kadınlar içlerini döküp döküp toplarken bir atlı gözüktü ufukta. Tüm kadınlar gelenin kendi kocası, kendi oğlu olması için dua etti ama bir yabancıydı. Bir haberci. Üstünde dokunsan dağılacak eski mi eski bir üniforma. Toz içinde. Atı ise sanki çölden değil de gökten gelmişti. Tertemiz. Simsiyah. Kulenin dibine gelince atından indi haberci. Çantasında onlarca rulo yapılmış kâğıt vardı. İçlerinden yıpranmış birini seçti, açtı. Askere alınan tüm erkeklerin isimlerini tek tek okudu. Sonra derin bir nefes aldı ve ekledi:

“Bu cesur askerler, Kuzey Savaşı’nda ülkeleri için canlarını kahramanca feda ederek şehitlik mertebesine erişme şerefine nail olmuşlardır.”

Haberci buraya kadar sırtında taşıdığı felaketi bir an önce arkasında bırakmak ister gibi atını mahmuzladı, kasabayı geldiği hızla terk etti. Kum tepeleri arasında gözden kayboldu. Atının gölgesi ise bir hayalet gibi oyalandı kulenin dibinde. Bir süre sonra o da yitip gitti.

Tam o sırada yelkovan ile akrep üst üste geldi ve saat kulesinin çanı çalmaya başladı. Beni ve dostlarımı tebrik ediyordu sanki. Bizi eksik gösterecek kimse kalmamıştı. Kasabalılar hiçbirimizi hor göremeyecek, itip kakamayacaktı bundan böyle. Bir kralın tahtına kurulduğu gibi kuruldum tekerlekli sandalyeme. Sıra bize gelmişti artık. Bir zamanlar ödünç almışız gibi suçluluk duygusuyla geçtiğimiz sokaklar bize kalmıştı. Kasaba bizimdi. Kötürümlerin, çolakların, körlerin ve topalların.

Çenemde demir halatlar vardı sanki, tek tek, yavaş yavaş koştuklarını duyuyordum. Üzerimdeki adamın ağırlığından nefesim bağırırmaya yetmiyordu. Cansız bir inleme sürünerek ancak çıktı ağızımdan. Pas tadı geliyordu belli belirsiz. Gözlüklü, dişime asılmaya devam ediyordu. En sonunda bir çartı duydum, çene kemiğim parçalanmıştı sanki. İçimde bir boşluk hissettim.

Engin Türkgeldi'nin *Orada Bir Yerde*'si, benzerine pek az rastladığımız bir öykü dünyası çıkarıyor karşımıza. Alabildiğine görsel, dünya edebiyatının tanıdık öykülerine ve atmosferine göndermelerle ilerleyen, fantastiğin kıyısında bir öykü dünyası bu. Terk edilmiş kasabalar, köleler, peygamberler, cüceler, krallar ve dağ bayır dolaşan bilge kişiler... Bir solukta, düşünerek, şaşırarak okuyacaksınız.

